

343

És solter

(ALDC, III, 454. És solter)

Fadri (amb la var. metatètica *fradí*) i *solter*, usats sobretot adjectivalment, són els dos mots majoritaris en el domini lingüístic. El primer probablement deriva del llat. *FRATRINUS, der. de FRATER ‘germà’, que s’hauria aplicat a frares jovenets i d’aquí hauria adquirit el sentit de ‘infant’, avui obsolet, i el de ‘noi’; d’aquest darrer, per la idea de solteria que suposa ‘jove’, es va arribar a ‘solter’ (des del s. XIV). *Fadri* conviu, en algunes localitats, amb *solter*, que s’ha format sobre *solt*, participi de l’arcaic *soldre* (< llat. SOLVERE) ‘deslligar, desfer,

dissoldre’, i no directament del llat. SOLITARIU (que hauria donat *solder); així, *solter* ‘separat d’un conjunt’ (cf. *papers solters*) va passar a ‘cèlibe, no casat’, com el cast. *soltero*. *Mosso*, d’origen castellà, va conèixer el canvi semàntic ‘jove’ → ‘no casat’ (“Està mosso” 142) semblant al de *fadri*. Des del punt de vista geogràfic, *fadri*, forma “verament genuïna” (Coromines), s’estén per àrees laterals (ross., val., tort.) i insulars (bal., alg.), mentre que *solter* ocupa l’àrea central, els dos, mots normatius des del DG₁, 1932.

